

لیونی لیوہ

لیکوال: داکٹر معمار حشمت اللہ اتمر

پیپلک: زمردی / کال ۴۰۶ پورہ

Ketabton.com

لېونی لېوه
.....

لیکي پوهه:

سرلیک: لېونی لېوه

لیکوال: ډاکټر معمار حشمت الله و، اتمر ،،

ابدپتور:

د پڅېښتی ډیزان: ډاکټر معمار حشمت الله و، اتمر ،،

خپرنډوی:

چاپشمېر: ۳۰

چاپ نېټه: میاشت – زمري / کال ۱۴۰۶

واټس اپ: +۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

برېښنالیک:

atmar_hashmatullah@yahoo.com

د چاپ حقوق له لیکوال او خپرنډوی سره خوندي دي، بي اخځ
بنووني ترې د گټې اخيستنې اجازه نه شته.

لېونی لېوه
.....

لړلیک

چوپړی

سرلیک

- ۱ پڅښتی،
- ۲ بسم الله الرحمن الرحيم
- ۳ لیکي پوهه:
- ۴ لړلیک
- ۵ ترانې (پیل، شروع، برید)
- ۷ د یادښتونو له پاره:
- ۸ کیسه، داستان یا ناول:
- ۵۴ د چاپ شویو کتابونو لېست
- ۵۹ د کار لاندې کتابونو لېست
- ۶۰ د امکان او وخت په صورت کې
- ۶۱ د پڅښتی څټ

لېونی لېوه

.....

تران (پیل، شروع، برید)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، الْحَمْدُ لِلَّهِ إِجْلَالًا
لِقُدْرَتِهِ، وَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ خُضُوعًا لِعِزَّتِهِ، وَصَلَّى
اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ .

بې پایه ستاینه او بې حده مننه، د هغه سپېڅلي ذات نه چې د وجود مانی او کاینات یې د انساني وجود د تکامل او د انسان له پاره د خپل سپېڅلي ذات او عبادت د حقیقت له پیژندلو پرته جوړ کړل. هغه د ذات پوهه، عالی، لوړ او ښکلي نومونه دي، او کائناتو د پیدایښت یوه حتمي لامل دی. عظمت، د ټولې نړۍ موجودیت، د ناڅاپه څخه راوتل، حق د رسیدو جوهر په یوه والي کې د اعتراف، تباهی او بې وسی یوه له لوړو وسیلو څخه دی.

گرانو لوستونکو!

دا ځل می و غوښتل د کوشنیانو(کوچنیانو)، تنکیو ځوا نانو له پاره ښکلی داستان (کیسه، یا ناول) ولیکم او د خپلو کتابونو مینه والو او لوستونکو سره یې گډ (شریکه) کړم.

زما د کتابونو مېنه وال یوازې معماران او انجینران نه دي، نه باید اوسي، نوڅکه غواړم ورځ په ورځ د خپلو لیکونو کې توپیر راوړم چې د هرې څانگې مېنه وال په کې ډېر شي، دا کار به ما دېته اړ کړي چې لیکني می توپیر و لري او هم به می مینه وال ډېر شي.

لېونی لېوه

.....

پاکه ربه!

ز مور له پاره خپله لاره بې ستونزې کره، تر څو مور له تا پرته بل څوک و نه وینو او نه یې پېژنو. ز مور سره مرسته و کره تر څو مو په وجود کې د غرور نخبه پاتې نه شي او د اسلام د دین له سپيڅلو بنده گانو څخه مو و بولي.

يادونه:

- د نظر ټولو خاوندانو او هغه څوک چې دا کتاب لولي په ډېر درنښت هېله کېږي چې، خپلې غوښتنې او وړاندیزونه د دې کتاب د بیا کتنې له پاره، زما سره گډ (شریکه) کړئ.
- انځورونه د گوگل سایټ نه د داستان مطابق اخیستل شوي دي.

Whatsapp: ۰۰۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

په در نښت
ډاکټر معمار حشمت الله اتمر

لېونی لېوه

.....

د یادښتونو له پاره:

..... -۱

..... -۲

..... -۳

..... -۴

..... -۵

..... -۶

..... -۷

..... -۸

..... -۹

..... -۱۰

لېونی لېوه

.....

کيسه، داستان يا ناول:

عجب گل يوه تکړه ځوان او ښه کروندگر (بزرگ) و.

هغه به هره ورځ کروندو ته، ته.

الته به يې کار کوه.

تر ناوخته به البته و.

ماښام به يې بېرته حرکت کوه.

عجب گل به د ماښام لمونځ هم په لاره کې کوه.

هغه کوم لاسي څراغ نه درلود.

هغه به هر ماښام آسمان ته کتل او د سپوږمۍ ننداره به يې کوه.

کوم وخت چې به سپوږمۍ د ۱۰ نه تر ۱۸ مو ورځو وه، ژر، ژر به کورته، ته.

په اوږي کې به يې لو کوه.

هغه به د لو په وخت کې ننګرهار، کنړ او لغمان ولايتونو ته سفر کوه، وروسته به لوگر ته، ته او په مني کې به کابل ښار ته، ته او

بيا به د انگور ټولولو دپاره کابل ولايت شمالي ولسواليو لکه:

شکر دره، فرزه، قره باغ، کلکان، مير بچه کوټ او گلدرې ته، ته.

هغه په انگور ټولونو کې خورا چابک و.

هغه ځان له پاره يو ښکلې انار او بهي ونو لښتو نه کجاوه جوړه کړې وه.

دا کجاوه ډېره کلکه وه.

لېونی لېوه

کوم وخت چې به انگورو ټولولو د پاره روانېده، کجاوه به یې هم شا ته اچوه او کلکه به یې تړه.

بیا به باغ ته ننوت او د انگورو په ټولونې به یې پیل کوه.

تر نورو کاریگرانو به یې ډېر انگو شکول او په کجاوې کې به یې ایښودل.

بیا به یې هغه درمند ډاک ته وړل او الله به یې خپله کجاوه پر ځمکې ایښوده او د انگورو وښکاری به یې ورو، ورو پر ځمکې ایښودل.

بیا به بېرته انگور وټاکو ته، ته او خپله کجاوه به یې د انگورو ډکوه. هغه به هره ورځ، ډېر کار کوه.

په هر راز کار کې ډېر صادق و.

هغه پر ټولو گران و.

عجب گل یوه چورکی هم درلوده او د هغې نه به یې د انگورو وښکاریو په شکونې او خرابو انگورو دانو لري کولو کې گټه اخیسته.

همدا راز به یې په چورکې هندوانې او خټکې څیری کول او خورل.

د بادرنگو په وخت کې به یې بادرنګ له پوسته کول.

کله نا کله به یې پر هغې لښتې پرېکوي او کجاوې به یې تړي جوړوي او په بازار کې به یې پلوري.

کلونه تېر شوو.

لپونی لپوه

.....

هغه به په پسرلي کې تودو سيمو بيا به اوړی په لوگر او پغمان منی
به کابل شمالی ولسواليو او ژمی به يې په لغمان کې تېراوه.

خه کلونه نور هم تېر شوو.

هغه به تل د پخوا په خېر پسرلی، اوړی، منی او ژمي په يادو سيمو
کې تېراوه.

هغه په هرې سيمي کې ډېر ملگري درلودل.

ملگرو به يې هغه ته ويل:

ياره!

ريښتيا چې ته عجب سړی يې!

تر څو به يواځې (مجرد) گرځي؟

بښه وکړه!

کور به دې ودان شي.

د ماشومان خاوند به شي.

زوی او لور به پيدا کړي.

د لا له هاندې به خلاص شي.

په يوه ځای به اوسي.

کور به جوړ کي.

هغه به خندل او ويل:

لېونی لېوه

.....

پر ما مړندې وهی.

زه غریب سړی یم.

ټوله ورځ مزدوري کوم.

نه پیسې لرم او نه هم پوله، پټی.

ما ته څوک بڼځه را کوی؟

ملگرو به یې ویل:

ته څه وایې؟

امر کوه!

مونږ په خدمت کې یوو.

بڼځه پیدا، پیدا ده.

ته موافقه وکړه.

هغه به خندل او څه به یې نه ویل.

څه موده نوره هم تېره شوه.

هغه به پیسې غونډوی او خپلې مشرې خور کور کې به یې ایښودې.

کال بیا د انگورو ټولوني وخت ورسېد.

هغه به انگور ټولول، د کرنې برخې انگور به یې خرڅول او پیسې

به یې ټولوي.

لېونی لېوه

.....

وروسته د کوهدامن نه سراى خوځي سيمي ته لار او البته يې د
انگورو په شکونې پيل کړ.

انگور خلاص شوو.

يوه ملگرى يې چې د سراى خوځي نه وو هغه ته و ويل:

گوره عجب گله!

ما تا ته يوه بڼه جلى، ليدلې ده.

هغه د خورد آغا لور ده.

هغه باغونه او څه ځمکي هم لري.

زوي يې درلود.

خو!

په خښ کړي ماین برابر او شهيد شو.

بل کوم زوى نه لرى.

بله مشره لور يې هم واده شوه.

هغه غواړي چې زوم يې ورسره گډ ژوند وکړي (خانه داماد) شي.

خور دې راوله چې هغه وگوري.

بيا به څو نارينه د جومات ملا امام په شمول د هغې کور ته لار
شو او د هغې نه به رسمي رايياري وکړو.

عجب گل و ويل:

لېونی لېوه

.....

زه او دومره طالع؟

ملگري يې و ويل:

سوچ مه كوه!

يوآخي هو و وايه!

هغه و منه!

بيا يې خپله خور كومه چې د لغمان ولايت، قرغيو ولسوالۍ كې يې
ژوند كوه كابل ته را وسته.

هغې واده كړې او يوه زوی او دوي لورنې يې درلودې.

هغوی ماسپينين كابل ته ورسېدل.

بيا د شرين آغا كورته لاړل كوم چې د سراي خوجې په سيمې كې
شتون درلود.

د ملگري كور يې چندان لرې نه وه.

دواړو كورونه (د خورد آغا او شېرين آغا) په يوه كلي كې وه.

د خورد آغا بره او د شېرين آغا كور، كوزه وه.

كورته نږدې شوو.

دروازه يې وټكوه.

دروازې ته د شېرين آغا و وت.

د عجب گل او د هغه د خور او خوريانو په ليدو ډېر خوشحاله شو.

لپونی لپوه

.....

بیا یې د هغوی سره روغېر وکړ.
لږ وروسته هغوی یې د میلمه خونې ته وبلل.
بیا یې خپلې بنځې ته غږ کړ.
د هغه خور یې د خپلې بنځې سره ور وپېژانده.
بیا د هغه بنځه د باندې شوه.
د تناره کوتې ته، لاړه.
خس یې نغري کې کېښودل او اور یې بل کړ.
غټ چایجوش یې د نغري پر سر کېښود.
بیا یې چای دم او مېلمنو ته یې راوړ.
د چای سره پاخه نخود او چاکلېټ هم وو.
هغوی ټولو په مزه، مزه چای و څښل.
بیا د ښېرین آغا بنځې و ویل:
نور چای دم کړم؟
عجب گل او د هغې خور و ویل:
نه!
بس دی!
ډیر مو و څښل.

لېونی لېوه

.....

بیا شپږین آغا و ویل:

اوس خو مازیگر (مازیگر) دی.

رایباری ته به، سبا لار شوو.

عجب گل و ویل:

سمه ده!

څرنگه چې ستا خوبه وي.

بیا د بنډرین آغا بنځي ماشومانو ته غږ کړ او و یې ویل:

ژر شی!

هغه سور چرگ و نیسئ.

د عجب گل خور و ویل:

په چرگ څه کوي؟

هغې و ویل:

چرگ حلاله وو او د شپي له پاره به یې بسورا کړو.

د عجب گل خور و ویل:

چرگ ته اړتیا نه شته!

څه چې تیار، هغه د یار.

د شپږین آغا بنځي و ویل:

لپونی لپوه

.....

دا ته څه وايي؟

ته لمړی ځل زمونږ کور ته راغلي.

دا به هرو مرو حلاله وو.

ماشومانو چرگ و نيوه او شپږين آغا ته يې يووړ.

هغه هم چرگ حلال کړ.

د شپږين آغا ښځې چرگ واخيست او تناره کوټې ته لاړه.

بيا شپږين آغا و ويل:

تر ماښامه ډېر وخت دی.

راځئ چې د ماشومانو سره باغ ته لاړ او انگور وخورو.

ماشومان ډېر خوشحاله شوو.

په خوشحالی سره د کوره و وتل.

څو دکيکي وروسته باغ ته ورسېدل.

ماشومانو د انگورو په شکونه پيل کړ.

شپږين آغا و ويل:

په انگورو خاوره ناسته ده.

شکولي انگور واخلي او د لښتي په اوبو کې يې پاک پرېمنځی، بيا

يې وخورئ.

ماشومانو انگور و خورل.

لېونی لېوه

.....

د شېرین آغا هم څه انگور د شپې ډوډۍ له پاره وشکول او لاسي
کوشنی ټوکرۍ کې یې کېښودل.

بیا یې خپل زوی ته غږ کړ.

زوی یې ور نږدې شو.

پلار یې ټوکرۍ هغه ته ورکړه او ویې ویل:

انگور کورته یوسه او مور ته دې و وایه چې ښه یې پرېمنځي، چې
د شپې وروسته له ډوډۍ یې وخورو.

هغه و ویل:

سمه ده!

ټوکرۍ یې واخیسته او د باغه و وت.

نورو ماشومانو په لښتي کې لوبې پیل کړې.

عجب گل او د هغه ملگري هم د رایبارۍ کیسې او پلانونو جوړولو
پیل کړ.

هغوی کیسو ته دوام ورکړ.

ماښام شو.

د کلي ملا امام د ماښام آذان ورکړ.

عجب گل او د هغه ملگري ماشومانوته، غږ کړ.

راځئ چې کورته لاړ شوو.

لېونی لېوه

.....

سبا به بیا باغ ته را شوو.

هغوی ټول د باغه و وتل.

ماشومان کور او عجب گل او د هغه ملگری جومات ته لارل.

لمونځ یې په جمع ادا بیا کور ته روان شوو.

د عجب گل ملگری بڼځې چرگ پاک کری او ترخه بنوروا یې پخه کری وه.

پر تناره یې هم تودې ډوډۍ پخې کری او ترخه سلاته یې هم جوړه کری وه.

په سلاتي کې یې بڼه مرچ اچولي وو.

ټول د مېلمه خوني (کوټي) ته لارل.

بیا شېرین آغا تاخچي (تاچچي یا طاقچي) ته نږدې او ټپلي څراغ یې واخیست او روښانه یې کړ.

بیا یې بېرته په تاخچي کې کښنود.

د کرکۍ پردې یې کش کری، ترڅو رڼا د باندي لاره نه شي.

څو دیکي نه وې تېرې شوي چه ماشومانو چلمچي راوړ.

هغوی پر لاس مینځلو پیل کړ.

لاس مینځل خلاص او دسترخوان اوار(هموار) شو.

د شېرین آغا بڼځي غږ کړ:

لپونی لپوه

.....

د ټوکرۍ نه توده ډوډۍ پر دستر خوان کېډۍ.
ماشومانو تناره توده ډوډۍ پر دستر خوان کېښوده.
د شېرین آغا بڼځي د بنوروا لويي کاسي راوړي او پر دستر خوان
يې کېښودې.
بيا يې و ويل:
په بنوروا کې ډوډۍ ما ته کړۍ.
بيا يې د چرگ غوښو کاسي راوړي او پر دستر خوان يې کېښودې.
لږ زڼد وروسته يې د سلاتي کاسي راوړي او هغه يې هم پر دستر
خوان کېښودې.
وروسته يې د اوبو جک او پيالي هم پر دستر خوان کېښودې.
بيا شېرین آغا و ويل:
بسم الله!
پيل کړۍ.
ټولو د ډوډۍ په خوړلو پيل کړ.
ډوډۍ و خوړل شوه.
بيا دستر خوان ټول او ماشومانو د لاس مينځلو اوبه راوړي.
لاسونه پرېمنځل شوو.
بيا چای ورسېد.

لېونی لېوه

.....

په دې وخت کې د عجب گل خپل کوشنی (کوچنی) غږ ډبلی (رادیو)
له تاخچې واخیست او روښانه یې کړ.

په غږ ډبلي کې خبرونه او ورپسې ښکلي نغمې اوبدلې پیل شوې.
ټولو ورته غوږ نیولی و.

چوپا چوپي وه.

شپه پیل شوه.

ماشومان هرې خوا بیده شوو.

عجب گل او د هغه ملگری هم د ماسخوتن لمانځه ادا کولو د پاره
جومات ته لاړل.

نیمه گری وروسته بېرته ستانه شوو.

بیا شپږین آغا و ویل:

راځئ چې مونږ هم شپه جوړه او بیده شوو.

شپې هسې لنډې دي.

سهار لمانځه ته، پاڅېدل هم ستوزمن کار دی.

عجب گل و ویل:

ته ریښتیا وايي.

سمه ده!

بیا شپږین آغا توشکې اوارې او بالښتونه یې پرې کېښودل.

لېونی لېوه

.....

خادرونه یې د با لښتونو پر سر کېښودل.

بیا له کوتې و وت.

د اوبو څښلو سوراږي او پيالې یې راوړه، د عجب گل سرته یې کېښوده
او هغه ته و ویل:

دا اوبه دي؟

د تړېدو په وخت کې به وڅښئ.

عجب گل مننه وکړه.

بیا د هغه ملګري و ویل:

شپه په خیر!

عجب گل هم و ویل:

تاسو شپه هم په خیر.

هغوی ټول بیده شوو.

سهار شو.

د جومات نه د آذان غږ ورسېد.

عجب گل تشناب ته لاړ او اودس یې وکړ.

بیا د کوتې و وت.

په انګر کې د هغه ملګری هم په انتظار و.

بیا دواړه جومات لاړل.

لېونی لېوه

.....

لمونځ يې په جمع ادا کړ.
گړی الته وو.
لمر وخوت.
د لمر وړانگي هرې خوا خپرې شوي.
هغوی بېرته کور ته راغلل.
سهار چای دم او تازه د غوا شیدې هم تودې وي.
هغو ټولو چای و څښل بیا ځنډ وروسته دستر خوان ټول شو.
بیا د عجب گل ملگري خپلې بنځې ته و ويل:
تاسو ځانونه جوړ او خورد آغا کور ته رايباری ته لارښئ.
هغوی و منه او څو دکيکي وروسته تيار شوو.
بیا هغوی د خورد آغا کورته لارل.
يوه توکري بنکلي او تازه انگور يې هم له ځانه سره اخیستي وو.
کور ته ورسېدل.
د کور دروازه يې وټکوه.
دروازې ته د خورد آغا بنځه راغله.
دروازه يې خلاصه او ميلمنوسره يې ستړي مشي وکړه.
بیا د عجب خور او د ملگري بنځې يې و ويل:

لېونی لېوه

.....

میلمه مو په کار دی؟
هغې و خندل او ویې ویل:
هو!
د ننه راشئ.
هغوی کورته د ننه شوو.
میلمه کوتې ته لاړل.
چای ورسېد.
بیا د خورد آغا بنځې چای په پیالو کې و وېشه.
خبرې پیل شوې.
بیا په خبرو، خبرو کې د عجب گل ملگري بنځې د رایباری خبرې
پیل کړې.
بیا د خورد آغا بنځې و ویل:
زه به دشپې د خورد آغا پلار او تره سره خبرې وکړم.
تاسو کولای شئ، سبا همدغه وخت بیا راشئ.
د هو او نه ځواب به درکړو.
بیا مېلمانه پاڅېدل.
د خورد آغا بنځه هم د هغوی سره تر دروازي و وته.
مېلمانه بېرته کورته راغلل.

لپونى لېوه

.....

عجب گل او د هغه ملگری هم په کور کې وو.

ماشومانو د باندې لوبې کوي.

عجب گل ملگري و ويل:

څنگه شو؟

د هغه بڼې و ويل:

د خورد آغا بڼې و ويل:

زه به د خورد آغا او د هغه تره سره خبرې وکړم.

تاسو کولای شئ سبا همدغه وخت راشئ، د هو او نه ځواب به درکړو.

د عجب گل ملگري و ويل:

سمه ده!

کار به وشي.

بيا عجب گل ملگري عجب گل ته و ويل:

خه چي باغ ته لاړ او ورځ به الله تېره کړو.

ماشومان به هم راشي.

عجب گل و ويل:

سمه ده!

بيا هغوی له کوره و وتل.

لېونی لېوه

.....

کور نه د باندې ماشومانو لوبې کوي.
هغوی هم د عجب گل او ملگري سره یوځای شوو.
ټول باغ ته لارل او تر ماښامه الله وو.
د غرمې ډوډۍ یې هم الله وخوره.
بیا یې څه منې وشکوي او ماښام یې له ځانه سره کور ته یوړي.
د شپې ډوډۍ یې وخوره او بیا بیده شوو.
سهار بیا هغوی بنځي د خورد آغا کورته ولېږي.
د خورد آغا بنځي هغوی ته هو(مثبت، هوکړه) ځواب ورکړ او
هغوی ته یې وویل:
سبا دا وخت نارینه دې راشي.
مونږ به تاسو ته دسمال درکړو.
هغوی په خوشحالی سره بېرته کورته راغلل.
بیا د عجب گل ملگري، عجب گل او د هغه خور ته یې مبارکي
ورکړه.
هغوی هم د هغه نه مننه وکړه.
ورځ بیا په باغ کې تېره شوه.
شپه بیده او سهار وختي له خوبه پاڅېدل.

لېونی لېوه

.....

عجب گل ملگری، ورور، د کلي مشر او ملا امام سره يوځای،
کوشنی ډله برابره شوه او د خورد آغا کور ته روان شوو.

دروازې ته ورسېدل.

دروازه يې وټکوه.

دروازې ته د خورد آغا وراره راغی او دروازه يې خلاصه کړه.

هغه ټولو میلمنو سره روغېر وکړ، بیا يې هغوی نه د ننوتو غوښتنه
وکړه.

بیا ټول د مېلمه خونې ته لاړل.

په دې وخت کې خورد آغا هم مېلمه خونې ته ننوت او د ټولو سره
يې روغېر وکړ.

چای ورسېد او د خورد آغا وراره هغه په پيالو کې و وېشه.

خبرې اترې پیل شوې.

بیا د کلي ملا امام د رایباری خبره یاده کړه.

خورد آغا و ویل:

دا چې عجب گل د شېرین آغا کلک ملگری، بڼه او خواریکېن سړی
دی، زموږ دوستی وشوه.

بیا يې خپل وراره ته و ویل:

د شېرینې پتنوس (پطنوس) او دسمال راوړه!

لېونی لېوه

خو دکيکې لا نه وې تېرې شوې چې د خورد آغا وراره پتنوس او دسمال راوړ او د ملا امام مخ کې يې کېښود.

هغه هم يوه آيت ولوست او بيا يې د شرين آغا مخ کې کېښود.

وروسته ټولو يوه بل ته مبارکي و ويل.

خو دکېکې وروسته ملا يوه دعا وکړه او مېلمان له خايه پاڅېدل.

شېرين آغا دسمال او شېريني واخيسته او د رسم په توگه يې څه پيسې په پتنوس کې کېښودې.

بيا ټولو د خورد آغا نه مننه وکړه او د خوني و وتل.

خورد آغا هم د هغوی سره تر دروازي و وت.

مېلمان خپل کورته ورسېدل.

انگړ ته د ننه شوو.

عجب گل خور او خوريان يې د مېلمه په خوني کې وو.

شېرين آغا دسمال او شېريني سره مېلمه خوني ته ننوت او د عجب گل پر سر يې شېريني او نکول (نقل) و پاشل او هغه ته يې مبارکي و ويله.

بيا د عجب گل خور پاڅېده لږ شېريني يې د شېرين آغا نه واخيسته او د عجب گل پر سر يې و پاشه او هغه ته يې مبارکي و ويله.

هغه هم د شرين آغا د مرستي نه مننه وکړه.

ورو، ورو غرمه شوه.

لېونی لېوه

.....

د غرمې ډوډۍ وخورل شوه.

بيا عجب گل د خپلې خور او خوريانو سره د حايه پاڅېدل، د شپږين
آغا نه ډېره مننه وکړه او هغه ته يې وويل:

خير يوسئ.

تاسو زمونږ سره خو ورځي او شپي په تکليف شوي.

اوس مونږ غواړو بېرته خپل کورته لار شوو.

شپږين آغا هغه ته د شپي پاتېکېدو ست وکړ.

هغوی مننه وکړه او د مېلمه خونې نه و وتل.

شږين آغا، د هغه بڼځي او ماشومانو د هغوی سره تر دروازي و
وتل.

هغوی ته يې مخه بڼه و ويل.

هغوی لمړي پاڅه سړک ته ورسېدل، بيا په گاډي (بس) کې وختل
او کابل ښار ته لارل.

الته بيا پل محمود خان او وروسته د لغمان په موټرو کې کښېناستل
او درې گړۍ وروسته، خپل کورته ورسېدل.

مياشت وروسته يې کوژده او کال وروسته يې واده هم وکړ.

د واده نه وروسته هغه د پخوانۍ پرېکړې پر بنسټ د خورد آغا په
کور کې پاتې شو.

لېونی لېوه

خورد آغا هم هغه ته یوه لویه کوټه ورکړه کومه چې تشناب او حمام
تر اړخ وه.

دهغوی ډوډی یوه خای وه.

عجب گل به د ورځې کار کوه او د شپې به کورته را ته.

منی او بیا د ژمي ساړه بادونه پیل شوو.

د انګورو ټولونه هم پای ته ورسېده.

بیا عجب گل خورد آغا ته و ویل:

اوس کارونه نه شته!

زه غواړم لرگو او خسو پسي، غره ته لار شم او د ژمي د پاره یې
نخیره کړم.

خورد آغا و ویل:

دا بنه خبره ده!

خو!

پام کوه!

وختي لار او وخته بېرته راشه!

کوبنبن کوه یواځې لار نه شی!

هغه و ویل:

کومه ستونزه شته؟

لېونی لېوه

.....

خورد آغا و ویل:

الته د ژمي په موسم کې لېوان راکښته کېږی، هغوي ډېر وړی او
تابه وډاري.

عجب گل و ویل:

سمه ده!

لپونی لبوه

.....

لېونی لېوه

.....

څو ورځې هغه به وختي ته او وختي به بېرته راته.

هغه د ځانه سره تېر گي او چورگي هم درلوده.

هغه به غټ پنډونه جوړول.

پر شا به يې تړل او کورته به يې راوړل.

څو ورځې تېرې شوې.

بله ورځ کوم وخت چې هغه کورته راته په لاره کې يې يوه سپين ځناور وليد.

له لرې لکه سپين سپي بنکارېده.

عجب گل حيران شوه چې په دې دښتې کې سپين سپي څه کوي.

لېونی لېوه

.....

بیا یې د ځانه سره و ویل:

کېدای شي په مني کې له کومې رمې پاتې وي.

هغه په لارې ته او عجب گل ته به یې کاته.

هغه ځناور لېوه و.

لیوه مور و.

عجب گل هم ستړی او کلي ته نږدې و.

لیوه د هغه خوا نه تېر شو.

عجب گل پوی شوه چې هغه سپی نه بلکه سپین لیوه وه.

عجب گل د سترگو لاندې هغه ته کنل تر څو هغه پناه شو.

عجب گل ډېر دارشوی و.

خو، خپل ځان یې ونه بايله.

ورو، ورو یې ځان کورته ورساوه.

لېونی لېوه

.....

تېره شوي کيسه يې کور کې وکوه.

بنځه يې ډېره خواشيني شوه او هغه ته يې و ويل:

نور غره ته، مه ځه!

الته لېوان دي.

تا به وډارې.

زما پلار، تا ته وختي هم ويلي و.

هغه و ويل:

دلته ژمی ډېر سور وي.

لرگو او خسو ته اړتيا شته.

بيا يې بنځي ته و ويل:

لېونی لېوه

.....

ماته یوه چل راغی.

زه به هره ورځ الته لار شم.

له ځانه سره به غټه کجاوه واخلم او په کجاوې کې به لرگی راوړم.

د خطر په وخت کې به ځان د کجاوې لاندې پټ او خوندي وساتم.

بنځې یې و ویل:

نه!

د دې خبرې تېر شه!

لېوان ډېر زیرک دي.

تا به و داړي.

هېڅوک به نه وي چې تا خلاص کړي.

هغه و ویل:

ته مه وپرېره!

کومه ستونزه نه شته.

ماښام شو، شپه شوه بیا هغه په سوچونو کې بیده شو.

سهار وختي له خوبه پاڅېد .

اودس او لمونځ یې وکړ.

چای یې وڅښل او بیا تېرگی، رسی، چورکی یې واخیسته او په

کجاوې کې یې کېښوده.

لېونی لېوه

.....

بیا یې کجاوه شا ته واچوه او د دروازي و وت.
آیت الکرسي يې و ویله او پر ځان يې چوپ (چوف) کړه.
بیا ورو، ورو د غره خوا روان شو.
هوا روښانه او ساړه وه.
پر ځمکي سپینه واوره وه.
ونې او بوټي هم سپین ښکارېدل.
شاوخوا هم سپین وو.
هغه ورو، ورو مخ ته، ته او شا ته به يې هم کتل.
د غره لمنې ته ورسېد.
هرې خوا بوټي ډېر وو.
هغه کجاوه له شا (څنټ) ښکته کړه او د یوه بوټي خوا ته يې کېښوده.
بیا يې شاوخوا ته وکتل.
څه نه په سترگو کېدل.
هغه تېر گي او رسي يې له کجاوي و باسه.
رسي يې د کجاوي پر سر واچوه.
بیا تېرگي يې پر اوږه کېښود.
چورگي يې هم د کجاوي نه را واخيسته او په جب کې يې واچوه.

لېونی لېوه

.....

بیا یې شاو خوا و کتل.

چوپه چوپتیا وه.

بیا هغه د بوتو په وهلو پیل کړ.

څه بوټي یې و وهل.

بیا ودرېد او غوښتل یې چې دمه وکړي.

په دې وخت کې د کوم شي څرپه هار شو.

شاو خوا یې وکتل.

له لرې یې یوه لېوه تر سترگو شو، کوم چې د هغه پر لور روان وه.

هغه ډېر وارخطا شو.

بیا یې په یاد شو چې یواځنی لار، هماغه کجاوه ده.

ځان یې کجاوي ته نږدې کړ.

لېونی لېوه

.....

بیا لېوه په مندو شو.

عجب گل کښېناست او کجاوه یې پر سر کښنوده.

لېوه منډه تېزه کړه.

خان یې عجب کل ته ورساوه.

کجاوې ته نږدې شو.

بیا یې کجاوه بوی، بوی کړه.

له کجاوې لږ لرې شو.

ودرېد.

خوله یې آسمان ته ونيوه.

لېونی لېوه

.....

بیا بل لېوه هم ورسېد.

هغوی د خپل په منځ کې په جنگ شوو.

یوه ویل چې زه یې خورم.

بل به ویل:

نه!

لېونی لېوه

.....

دا بنکار ما موندلی دی.
بیا بل لېوه لږ لږې لار او کښېناست.
لمړی لېوه کجاوې ته مخامخ کښېناست .
او بنکار په انتظار شو.
هغه انتظار کوه چې بنکار د کجاوې لاندې را و وځي او پر هغه
توپ (حمله) وکړي.
څه وخت تېر شو.
خو عجب گل د کجاوې د سوریو نه د لېوانو ننداره کوه.

لېونی لېوه

.....

څه موده نوره هم تېره شوه.
هغوی په لوبو پیل کړ.
اخوا دېخوا به یې منډي وهي.
کله به یې غېړي نیوي.
یوه بل به یې ځم لاره.
بیا هغه به یې پرېښود او خپله به یې لږ لري ته.
بیا به بېرته راته.
په غېړو به یې پیل کوه.
یوه بل به یې، ځملاوه.

لېونی لېوه

.....

لږ ځنډ وروسته بل لېوه پيدا شوه.

هغه لېونی وه.

په مندو، مندو يې ځان کجاوې ته ورساوه.

عجب گل په بېره شو.

هغه چورکې له جبه و وېسته او تېرگي يې هم خپلې مخې ته کښېښود.

ځان يې د کجاوې په منځ کې کړ.

بيا يې د کجاوې د سوريو نه د لېوانو کنټرول کاوه.

يوه بل لېوه کجاوې ته نږدې شو.

لېوني لېوه پر هغه ټوپ کړ.

لېونی لېوه

.....

هغه يې د غاړې ونيوه او پر ځمکه يې واچوه.

هغه يې ډېر خوږ کړ.

په دې وخت کې نور لېوان راټول شوو.

هغوی ټولو پر لېوني لېوه حمله وکړه او هغه لېوه يې وژغوره.

څو دځيکې لانه وې تېرې شوې، چې لېوني لېوه پر بل لېوه حمله کړه او هغه يې د توتکې ونيوه او پر ځمکه يې گذار کړ.

لېوه غوښتل چې له ځايه پاڅېږي، خو لېوني لېوه هغه ته وخت نه ورکوه او بيا به يې پرې حملې کوي.

نور لېوان ټول او هغه يې هم وژغوره.

لېونی لېوه

.....

لېونی لېوه به پر نورو لېوانو حملې کوي او هغوی به یې پر ځمکه غورځول او نه به یې پر بېنودل چي کجاوي یانې بڼکار ته نږدې شي.

پوره یوه کړۍ یې پر نور لېوانو حملې کړي.

هغوی یې د کجاوي لري کړل.

هېڅ لېوه به جورت(جرات) نه کوه چي کجاوي ته نږدې شي.

بیا هغه کجاوي ته نږدې شو.

کجاوه یې تېلوهه.

عجب گل هم کجاو په لاسونو د ننه خوا نه ټینګه کړه.

لېوه د کجاوي شاوخوا تاو راتاو شو.

بوی، بوی یې پیل کړ.

لېونی لېوه

.....

کجاوه يې بيا په لاسونو و خوزوه.

کجاوه ټينگه وه.

بيا يې شا (خت) کجاوي ته واره او واورې يې پر کجاوي و شپنډې.

د کجاوي سوري بند شوو.

عجب گل کجاوه و خوزوه او واورې ترې تويې شوې.

لېوه بيا شا واره او واورې يې پر کجاوي و پاشې.

لېوه دا کار خو ځله وکړ او عجب گل هم واورې و ځنډې.

بيا يې خوله آسمان ته کړه.

اووو.....

بيا د کجاوي تر شاوخوا تاو شو.

د سوريو به يې خپلې پنډې د ننه کوي.

د کجاوي سوري کوشني وو.

د هغه پنډه کجاوي ته نه د ننه کېده.

بيا يې سوچ وکړ.

لر لرې لار او بيا يې خوله آسمان ته ونيوه .

اووو.....

بيا د کجاوي خوا ته کېښناست او د کجاوي شاوخوا يې وکتل.

لېونی لېوه

.....

سر يې تيبټ واچو او کجاوې ته نږدې شو.
بيا يې د کجاوې خوله کومه چې د ځمکې سره وه لاس د ننه کړ.
عجب گل کجاوه تينگه کړه.
بيا لېوه لږ لري لار.
کجاوې ته يې وکتل.
د کجاوې شاوخوا تاو راتاو شو.
د کجاوې يوې خوا ته ودرېد.
سر يې تيبټ او منگلو يې پر ځمکې ښځي کړي.
د کجاوې لاندي کيندي يې پيل کړي.
د کجاوې لاندي يوه برخه يې وشکوه او لاس يې د ننه کړ ترڅو عجب
گل و نيسي او د کجاوې نه يې د باندي، بيا يې وځوري.
د لېوني لېوه پنجه (لاس) عجب گل ته نږدې شو.
عجب گل ډېر وار خطا شو.
ژر يې چورکي د هغه لېوني لېوه خوا ته ونيوه او د هغه پر لاس
(پنچې) يې گذار کړ.
هغه لږ ژوبل خو څو ځل يې لاس د ننه او عجب گل هم پر هغه
گذارونه وکړل.
د هغه لاس ويني شو.

لېونی لېوه

.....

لېونی لېوه خپل لاس ته نظر کړ.
گوري چې ژوبل شوی او ویني ترې، رواني دي.
بیا لږ لري شو.
خوله يي آسمان ته کړه.
اووووووووووووو.
بیا يي مخ پر ځنگله منډه کړه.
عجب گل يي الله تر کجاوي پرېښود.
په دې وخت کې نور لېوان پاڅېدل او هغه پسي يي منډې کړي.
د هغه د لاسه نه ویني څڅېدي.
نورو لېوانو به د هغه د لاس ویني څټي.
لېونی لېوه مخکې او نور ورپسي وو.
لږ لري يي هغه را ایسار کړ.
لېوان ترې تاو راتاو شوو.
د هرې خوا پرې حملې شوي.
هغه يي را ځملاوه.
هر یوه لېوه خوله پرې ولگوه.
هغه يي مردار او د هغه د غوښو پر خوړو يي پیل کړ.

لېونی لېوه

.....

په دې وخت کې د عجب گل ورته پام شو.
ویني چې لېوان د لېوني لېوه په غوښو خوړلو چنگاو دي.
بيا يې کچاوه لري او شاو خوا يې وکتل.
لېوان لري بوخت (مصروفه) وو.
هغه هم کچاوه شاته واچوه او لړگي يې هم الته پرې ښودل.
دوې پښې يې خپلې او دوې نورې يې پور(قرض) کړې.
په مندو، مندو يې کلي خوا روان شو.
څو گامه چې به لاړ، بيا به يې شا ته کتل چې لېوان ورپسې دي که
نه؟

لپونى لېوه

.....

له وېرې يې سا بنده، بنده کېده.
کور ته يې ځان ورساوه.
کور دروازه، تينگه وه.
دروازه يې په زوره، زوره سره و وهه.
بنځه يې حيرانه شوه چې څه خبره ده.
دروازې ته يې منده کړه.
دروازه يې خلاصه کړه.
گوري چې د دروازي تر شا (څټ) عجب گل ولاړ دی.
هغه له وېرې لړزېده.
عجب گل دروازي نه، د ننه شو.
ژر يې کجاوه تر شا خلاصه او په انگر کې يې گذار کړه.
بنځې يې و پوښتل:
خيريت دى؟
ولې دې لرگي نه دي راوړي؟
هغه و ويل:
خبرې مه کوه.
بيا په منډه خونې ته د ننه شو.

لپونی لپوه

.....

ژر پر توشکي پرېوت.

برستن يې پر سر واچوه او بنځي ته يې وويل:

ژر شه!

بله برستن پر ما هم واچوه!

بنځي يې وويل:

څه خبره ده.

هغه وويل:

لمړی برسته پر ما واچوه چې له وېرې لرزېږم.

بنځي يې بيا وويل:

څه خبره ده؟

هغه وويل:

د پوښتنو وخت نه دی.

ژر برسته واچوه چې لږ گرم شم بيا به ټوله کيسه تا ته بيان کړم.

بنځي يې ژر برسته پر هغه واچوه.

هغه ځان په برستني کې پټ کړ.

بنځه يې تناره کوټي ته لاړه او ژر يې چای دم کړ.

چای يې هغه ته راوړ او په پيالې کې يې واچوه.

لېونی لېوه

.....

څو دکیکې تېرې شوې.
د هغه ډار لري او لړزېده یې لږ شوو.
بنځې یې و ویل:
سر دې پورته او یوه گیلان خور چای و څښه!
هغه سر له برستنې و باسه.
پیاله یې په لاس کې و نیوه.
لاس یې لږ، لږ لړزېده.
بنځې یې پیاله و نیوه او د هغه خولې ته یې نږدې کړه.
هغه د چای پیاله و څښه.
لړزېده یې ختم او ډار یې هم ورک شو.
لمړی یې یوه برستن لري بیا یې دویمه هم لري کړه.
څو دکیکې وروسته پر توشکي کښېناست.
بالښت یې شا ته کېښود.
بیا بنځې یې هغه ته بله پیاله هم ډکه کړه.
عجب گل دویمه پیاله چای و څښه.
څو د کیکې تېرې شوې.
حالت یې سم شو.

لېونی لېوه

.....

بیا بنځې ته یې و ویل:

غور شه چې پر ما نن څه پېښ شوي وو.

هغې و ویل:

اورم څه پېښه وه او څه در باندې تېر شوي دي؟

هغه تېره شوې کیسه خپلې بنځې ته بیان کړه.

بنځې یې و ویل:

زما پلار او ما په خپله، تا و ویل چې په غره کې لېوان شته.

هغوی به تا وډاري.

ته یواځې مه ځه!

هغه و ویل:

زه خو غره ته، نه تلم.

ما خو بوټي د غره په لمنې کې وهل او بیا مې کورته راوړل.

بنځې یې و ویل:

په ژمي او واورو کې لېوان مستېږي.

هغوی غرو لمنو ته راځي.

ځینې نور یې د شپې له خوا کور او کلي ته هم راځي.

پسونه او غویان ډاري.

لېونی لېوه

.....

خُیني وختونه گیدران هم څرگندېږي.

هغوی بیا چرگي او چرگان خوري.

په ژمي کې بنکار نه وي.

هغوي مجبوره کېږي چې سمې (کلي، کور) ته مخه وکړي او خلکو

ته زیان (نقصان) ورسوي.

خُیني وختونه نارینه د شپې له خوا پيږي کوي تر څو د هغوی څاروي

و نه داري.

عجب گل و ویل:

تاسو رښتیا ویل.

ما سوچ کوه چې تاسو ټوکي کوی.

ما هسي ډاروی.

په رښتیا چې په غرونو او د غرونو په لمنو کې لېوان او نور ځناور

شتون لري.

کېډای شي پرانگان او زمريان هم شتون ولري.

باید سړی خپل ځان و ساتی او غرونو ته یوازې او بې وسلې لار نه

شي.

بیا عجب گل توبه و باسه او خپلي بنځي ته یې و ویل:

بس!

نور به غره ته چی سره زر هم وگرزي لار نه شم.

پای

د چاپ شويو کتابونو لېست

۱. معماري افغانستان
۲. اطلاعات، اصول و قواعد طراحي در معماري (بخش شفاخانه ها)
۳. راهنمود طلايي (برای اساتيد انستيتوت های تخنيکي و ساختمانی افغانستان)
۴. رسم تخنيک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد اول
۵. رسم تخنيک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد دوم
۶. اطلاعات، اصول و قواعد طراحي در معماري (بخش اداري)
۷. معماري اصیل شهر کابل (مرادخانی)
۸. معماري شهر کابل (بی بی مهرو)
۹. افغانستان در قرن تکنالوژی
۱۰. زونبندي اقليم و زلزله افغانستان
۱۱. صدقه جاريه / دنیای انجینری
۱۲. آموخته های ناب از طراحي تا نظارت جلد اول (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۱۳. داستان حقيقي با مقیاس معماري
۱۴. فرار از کشور- با تصاویر مستند
۱۵. نقش دانشمندان مسلمان در فن معماري و مهندسي
۱۶. پخسه در افغانستان
۱۷. بنیا نگذاری اولین مساجد توسط افغانها در آسترلیا
۱۸. آموخته های ناب از طراحي تا نظارت جلد دوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)

لیپونی لبوه

.....

۱۹. منار جام - الهامی برای قطب منار
۲۰. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد سوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۲۱. جام یا کلیان (کلان)
۲۲. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد اول
۲۳. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد دوم
۲۴. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد سوم
۲۵. چپر ته چي قانون نه شته (گډوډي د افغانستان په معماری کې)
۲۶. مدرنه جو ما تونه ،، پخوا او نن ،،
۲۷. هله جور کو (نی پخسه - مقاوم زلزله)
۲۸. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مساجد)
۲۹. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مکاتب)
۳۰. هنر و صنعت چوب در مرادخانی
۳۱. هنر و پیشه حکاکي - زرگری در مرادخانی
۳۲. هیچ (چهل داستان واقعی)
۳۳. معماری اصیل شهر کابل
- (تشریح مورخ ۱۷ ماه میزان سال ۱۴۰۱ پوهنتون پولی
تخنیک کابل)
۳۴. ۴۰- چهل
۳۵. مجنون او گلچین (پینتو ناول)
۳۶. در جستجو (ناول به زبان دری)
۳۷. تفاوت ها تفاوت می آورد (کتاب تصویری)
۳۸. مجموعه از دروس دینی مولوي صاحب خیرالله مخدوم

لېونی لېوه

.....

- (جلد اول)
۳۹. برف ها آب میشود
۴۰. رسم و تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد سوم
۴۱. آرزو و امید (ناول به زبان دری)
۴۲. بودا بنکاري (پښتو ناول)
۴۳. نامنوني ژوي (پښتو ناول)
۴۴. د اسلامي معمارۍ پيل
۴۵. حيوانات شوخ (ناول به زبان دری)
۴۶. مجموعه از دروس دینی مولوي صاحب خيرالله مخدوم
(جلد دوم)
۴۷. د شپېلی مینه (مه ینه) په کچه گری کې (پښتو ناول)
۴۸. حشمت خان د کلا معماري
۴۹. د افغان الک او آذري جلی مینه (پښتو ناول)
۵۰. د وچو بڼونه او پارکونو معماري
۵۱. د یوې ښونکې مینان په یوه ټولگي کې (پښتو ناول)
۵۲. د ژرنده گري ماما مینه (پښتو ناول)
۵۳. په اسلامي نظام کې ودانيز پرمختگ
۵۴. شپنه ادې (پښتو ناول)
۵۵. بي زده کړې پوی (پښتو ناول)
۵۶. د مینې تاو (پښتو ناول)
۵۷. (BIM) په خپله ژبه - په نړۍ کې تر ټولو نوې او گړندۍ
کرنلاره د معمارانو او انجینرانو (انجینرانو) له پاره
۵۸. مجموعه از دروس دینی مولوي صاحب خيرالله مخدوم
(جلد سوم)
۵۹. سيدو او عیدو - د کوشنيوالي خواره ملگري (پښتو ناول)

لېونی لېوه

.....

۶۰. د یوې میاشتي **ناوې** (پښتو ناول)
۶۱. دڅاڅکو هار (د یوه سړی لنډې کیسې)
۶۲. د کابل ښار اصلي معماري (مراد خانۍ)
۶۳. کوشنۍ سوداگره (پښتو ناول)
۶۴. د کابل ښار معماري - **بي بي مهرو**
۶۵. سرغندوی (ناب، مشهور) پوډري
۶۶. ډارونکی سپلاب (پښتو ناول)
۶۷. خواریکښ قاضي (پښتو ناول)
۶۸. د پخوانیو جوماتونو **توپیر** د نن سره
۶۹. د مور **وژونکی (قاتل)**، (پښتو ناول)
۷۰. د مور مېړه (پښتو ناول)
۷۱. مجموعه از دروس دینی مولوي صاحب خیرالله مخدوم
(جلد چهارم)
۷۲. لېونی **ملا** (پښتو ناول)
۷۳. **خوان شهید** (پښتو ناول)
۷۴. **توده برستن** (پښتو ناول)
۷۵. نورک اکا (پښتو ناول)
۷۶. غریبک (پښتو ناول)
۷۷. د ژوند **خوړې** او **ترخي** (پښتو ناول)
۷۸. الماء [دیارس کلنه فلسطینی انجلی تر نړېدلې ودانۍ (پښتو ناول)]
۷۹. مجموعه از دروس دینی مولوي صاحب خیرالله مخدوم
(جلد پنجم)
۸۰. ادبي لښتې / چوب ادبی
۸۱. د ښاروالۍ کاریگر (پښتو ناول)
۸۲. د خاورو لاندې ښار (د عینک مسو کان ته څېرمه)
۸۳. شهرې زیر خاک (نزدیک معدن مس عینک)

لېونی لېوه

.....

ساختمان های کانتینری	.۸۴
کانتینري ودانی	.۸۵
Architecture of Buddhist temple in Kabul city	.۸۶
بنکلي هوسی (پښتو کیسه)	.۸۷
خره بیزو (پښتو کیسه)	.۸۸
سور تنور (پښتو ناول)	.۸۹
سپین کارغه (پښتو داستان)	.۹۰
لېونی لېوه (پښتو داستان)	.۹۱

لیپونی لبوه

.....

د کار لاندې کتابونو لېست

۱. هنر خطاطی و میناتورۍ در مراد خانی
۲. هنر کلالی در مرادخانی
۳. بندي مرغه
۴. بي وخته باران
۵. د ژوند پای

لېونی لېوه
.....

د امکان او وخت په صورت کې

۱. پخسه در افغانستان (به زبان انگلیسی)
۲. تاریخ معماری افغانستان
۳. حویلی های آسمان خراش
۴. ارتباط گذشته، حال و آینده در معماری
۵. استعداد، سرعت و اقتصاد در معماری افغانستان
۶. شیطان چراغ
۷. خاطره ها

Crazy wolf

Written by: Architect PHD Hashmatullah Atmar

Date: August – September /2027

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**